

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσάδες μὲς ἄσ' τὸν ψεύτη τὸν ντουμιά

Ἔξιν τοῦ μνῶς Φλεβάρη,
ψηφῶφοροι ἄσ' τοὺς ποδάρη.

Πενήντα κι' ἑξακόσια λογαριάζω,
κι' ἔμπρός ἴσ' ἡς κάλλις στέγω και ρεμβάζω.

**Φασουλῆς και Περικίλετος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Οἱ δύο ζῦλιν ἦρωες μὲ λίμα φλογερῇ
πάνε ἄσ' τοῦ Θεωδωρῆ.)

Νάτοι νὰ τὸ μπαλκονάκι,
ποῦ λαγύραις καταλαί...
ἰδῶ βγαίνει ταηδονάκι
τῆς Κορδῶνας και λαλαί.

Ἐδῶ πέρα, Περικίλετο,
διαδῶλωσις σὺν πρώτα
μὲ καρὶ, μὲ σπερματότοτο,
μὲ ξεφωνητῆ, μὲ φῶτα.

Ἐδῶ πέρα ταρλαμπούμπα,
ἄσ' τὸν αἶρα μία τούμπα,
γῆρά σου, Κορδονκαλούμπα,
σὶ σωροὺς σαφῶν ἀκούμπα.

Κι' ἦλθαν ἀπὸ τὸ Δαύριον οἱ φίλοι του
κι' ἰστέλις χαμόγαλο τὰ χεῖλῃ του,
κι' ἔπηξε τῇ γλωσσίτῃ του κι' ἀκόνησε,
ὄ δὲ Ζυγομαλάς τὸν προσεφώνησε.

Ἐβίβα, Θεωδωράκη, πῆδα, χόρπυε,
κι' ἔβγα ἄσ' τοῦ μπαλκονάκι και ρητόραυε,
μεγάλο ἄσ' τὴν Ἑλλάδα μας εὐτύχημα,
κι' οἱ δεκατρεῖς Κορδῶν, βάζω στείχημα.

Κι' ἀκούσθησαν φωναίς, ξελαργύγματα,
Κορδῶν, Κορδῶναρ και Κορδῶναρος,
κι' ὁ Θεωδωρῆς ἔβγηκε μὲ τοακίματα
κι' ἔσειθη τῇ; Κορδῶνας ὁ μπαλκονάραος.

Πολέμουσ ἰσολίστιον
ἢ τρομπῆταις του,

βεγγαλικά ἄσ' τῖσαν
τῆς μπαρμπῆταις του.

Τὸν κόσμο μὲ σκαμοῦς
τὸν ἐγαδάνιας,
ντακάπο τοὺς θεσμοὺς
Ξανακοπάνιας.

Γιὰ τοῦτους εἶπε πάλιν ὅσα ἄμφορις,
τῆς Καρκαλοῦς τὴν σκούρα Ξαναφῆρες,
ἀλλ' ἔστερα τὴν πῆταξῃ ἄσ' πλήθη του
κι' ἔβαλε τὰ καπίλα τὰ σὺνήθη του.

Τοὺς ἄλλους Ἀρχηγῶς κατεκερμάτιας,
τὸν ἔσφιξε και βῆχας κι' ἰσταμάτης,
μὲ τοὺς θεσμοὺς τὸν ἔπιασε πονόλαιμος,
τοῦ φῶναξῃ και κάποιος ἀξήτ ὁ πύλεμοσ.

Ὁ λόγος του δὲν ξέρισε πῶς μ' ἄρεσε,
τάνησι κατακίφαλα τὸ ἔάρεσε,
μὰ και τοὺς ἄλλους πῶς οὐν τοὺς ἄρησε
κι' ὡς Μόρτηδος τοῦ ἔβριμυ τοὺς ζωγράφιας.

Κτόπα, βῆ Περικίλετο, τὸ νταουλί μας,
πέρα μὲ τὴν Ἀπόαρχα Καρνάβαλας,
Ξαναπίστωσ μπουρινὶ τὸν παππούλι μας
και μὲ νεκροὺς και ζῶντας πάλι τῆβαλε.

Τοῦλθαν πάλι τὰ καπρίτῃα
κι' ἔγινε βοή και θῆρης,
ἔβγηκε δὲ ἄσ' τὰ τρυφερίτῃα
κι' ὁ μεγάλος Βελοστινός.

Γιὰ θεσμοὺς κι' αὐτὸς φελλάξῃ, γιὰ θεσμοὺς κι' αὐτὸς δὲν
[παίξῃ,
κι' οἱ θεσμοὶ θάρρη πῶς εἶναι καθβαλάρηδες Τερκελίοι,
μ' ἔπονον δάσκαλο πηγαίνεις τίτοισ γράμματα δὲ μάρθη,
δένεσαι μὲ τὸ Κορδῶν; λῆθα τῶν θεσμῶν θὰ πάθῃ.

Τῷ Κορδόντῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς χορτασθίτες μὲ θεομοῦς εὐχαριστήρια,
κί' ἀκούμπησαν ἀπάνω τοῦ τῆν ράχη των
ὡς ἔχοντα τὸ κράτος ἀπροσμάχητόν.

Π. — Γρηὶ γαλιάντρα πρόβαλε κί' ἀπὸν κανακάρικο
καὶ λόγο βγάλε καὶ σ' ἱμάς γιὰ τοὺς θεομοῦς δεκάρικο,
ἴπες μας νὰ νοιώσωμε κί' ἱμεῖς οἱ δὴ νεροουλιασμένοι
τὸ τί θεομοῦς σκεπαινοί,
δὸς μας νὰ καταλάβωμε μ' ἕνα σου νενοῦ νῆμα
νὰ μ'μπούμε σάν τόν Στρατηγὸ μὲς ἑστῶν θεομῶν τὸ πνεῦμα.

Ἐστὸ μπαλκονάκι πρόβαλε, Κορδόν' ἀγαπημένη,
καὶ μὲ παντήραις Κρητικαῖς ἐμπρός σου νὰ διαδοῦμε,
μηλιότα ποῦσαι ἑστὸ γχερμένο τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γχερμένο φοβοῦμαι.

Καὶ πάλιν ἔξω μαίνεται πολεμικὴ μανία,
ἐλύσσαζαν οἱ Βουλγαροὶ μὲ τὴν Μακεδόνα,
κί' ὄλοι προσμένουν ἀπὸ σὲ τὸν πολυμάχρον μόνον
νὰ συγκλονίσῃς σύμπασαν τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Μὲ τῆς Τουρκίης τὸν πόλεμο καλὰ δὲν ζεθυμάνουμε,
δύο χρονάκια ἔδιάθικαν καὶ πόλεμο δὲν ἄναμε,
δὴδὲ χρόνια δίχως ἄριματα, σῆμα καὶ πάρε φόρα,
καιρὸς νὰ πολεμήσωμε μὲ τοὺς Βουλγάρους τώρα.

Κί' ἄλλοτε, Θεοωράκη μου, μὲ τὰ Μακεδονίτικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἔλιμπίστηκα,
καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔρχεται τὸ πρῆλλο-Καρναβάλι
καθεῖς Μακεδονίτικα λαχτάρισε νὰ βάλῃ.

Φ. — Τὸ Κορδόν τὸ Κορδόν
τὸ ζητοῦν κί' οἱ Μακεδόνου,
τὸ Κορδόν—νίκη νίκη—
πάει ἑστὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸ Κορδόν ξεσπαθώνει κατὰ τούτου, κατ' ἐκείνου,
καὶ τοὺς κάνει κυριᾶ, ἦ
καὶ θεομῶν θεομοῦς κρεμᾶ
ἑστὸ σπαθὶ τοῦ Βελεστινοῦ.

Τὸ Κορδόν δασκαλεύει
καὶ τὸν Στρατηγὸ τὸν κάνει
γιὰ κουκιά νὰ ρητορεύῃ
μὲ μὴ γλώσσα σάν ροδᾶνι.

Ἡ Κορδόνα σάν καὶ πρῶτα
ξεσβεχνίνεται, λυσσᾶ,
μὲ τὰ νησιτικά της γυνῆτα
δύσγειν τὸν Ἐτικμ Πασσᾶ,
κί' ἕνας νεοσῆρ ἀέρας, σπου μὲσ' ἀπ' ἑάντερα της
βγαίνει βγαίνει φλομμωμένος καὶ ρωσᾶ ἑστὰ λάδαρά της,
φαῖε μὲ τὸ φουσημά του καὶ παρθενικὴ παντήρα
ποῦ ἑστῆς Κρήτης κυματίζει τὸν καθαρίο τὸν ἀέρα.

Π. — Συφορισμένης ἐκλογῆς ἡμέρα ζημερόνει
καὶ σωτηρίαν ἔξ αὐτῆς τὸ γίνος περιμένει,
τόσον καιρὸ φωνάζουμε Κορδόν καὶ Κορδόν
κί' δμως κανεῖς δὲν ἔνοιε τί τούτο νὰ σημαίνῃ.

Ἐβγα καὶ μὲ λόγια ἄλιγα
ἑστὸ πανηγυρίζον κράτος

τὴν Κορδόνα μας ἔξῃγα
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος.

Ὁ Θεοωρὸς τὰπδόνι
προβάλλει ἑστὸ μπαλκονί.

Θεο. — Κορδόν, τούτο δηλαδὴ
σημαίνει τὸ πὰ βου γὰ δὲ,
τὸ ντὸ ρὲ μὲ φὰ σὸλ λά σὲ, τὸ λέρ μπαλιρ, τὸ μοτό,
τοῦ κράτους τὸ καταπάσιμα, τοῦ γίνους τὸ ταῖροτο.
Κορδόν, κύριοι, θὰ ἔπῃ ρητορική μπουμπιτά,
σφιχταγκυλιόματα φιλι,
Στίγματα καὶ σκούφα παραδάλι,
Βεγγαλικὸ, ρουκέτα.

Κορδόν Γόρδιος θεομοῦς, ποῦ δίνεται, ποῦ λύνεται,
κί' ὅπως τὸ θίλεις γίνεται,
μαζεύεται κί' ἀπλόνεται,
καὶ σεις γι' αὐτὸ μαλλόνετα.

Κορδόν, κύριοι, θὰ ἔπῃ καλοῦμα, κουβαρίστρα,
σπάγος, θηλειὰ γιὰ κρέμασμα, ταμπουρι, πολεμιότρα,
ξεπαρδολώματα χερσῶν
καὶ σούτρα φέτρα ποσάρων
κί' ἐπιστροφὴν ἐκ τῶν χωρῶν
μὲ τόσους βρόντους κουμπουριών.

Κορδόν, κύριοι, θὰ ἔπῃ τὸν σῆκο σου νὰ βγάξῃς
καὶ νῆρχεαι ἑστὸ σπηθὶ μου καὶ νὰ ζητωκραυγάζῃς,
κί' ἔγὼ ἑστὸ μπαλκονάκι μὲ νὰ βγαίω νὰ κωρᾶζω
καὶ λόγο νὰ σοῦ βγάξω.

Κορδόν, κύριοι, θὰ ἔπῃ τὸν Στρατηγὸ νὰ πέρνῃς
καὶ βόλτα νὰ τὸν φέρῃς,
καὶ νὰ τοῦ λῆς γιὰ τὸς θεομοῦς τὴν γλώσσα νὰ τροχίξῃ
καὶ τοῦ πολέμου νικητὴν καθένα νὰ βαπτίξῃ.

Κόρδοнос θὰ ἔπῃ παρλάτα
κί' ὄλα χαβζαροσαλάτα,
κράνος, περικεφαλαία,
πίπιζα καὶ τομπυλάει,
πόλεμος χωρὶς σκαλία,
πόλεμος χωρὶς τουφέκι.

Κί' ὕστερα θριάμβων πᾶσα καὶ παιάνες καὶ τραγοῦδια
καὶ γιὰ πᾶσιμα τοῦ Σουλτάνου ἑστὴν κουμπότροπα λουλού-
κί' ὕστερα ρωνὴ καὶ κλάφα [ἄμα,
πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πῶς τὸν πόλεμον ἐκίονον,
ποῦ μᾶς ἄφρεσε ἑστὴν κἀψα,
δὲν τὸν ἔθελαι καθόλου, κί' ἂν ἐφόρεα τὸ κράνος,
μ' ἔσφιζαν γιὰ τούτο Ρέλλη, Θεοτόκης, Καραπάνος,
τῶν Σταυρατῶν ἡ φάρα καὶ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος καὶ καθέναν λαοπλάνος.

Φασ. — Γερά σου σὺ, ποῦ μὲ τὸ ζορὶ κί' ἄρον ἄρον πολεμαῖς...

Περ. — Τί σημαίνει τὸ Κορδόν τώρα νοιώσωμε κί' ἱμεῖς.

Φασ. — Ἐρεὶ πάλι ποῦ βροντᾶ
καὶ γιὰ φῆρος κάνει μάγμα,
καὶ σ' ἐρίπια γλεντά,
ποῦ κουρνιάζει κουκουβάγια.

Φόλα γιὰ τὸς ἄλλους, φόλα,
τούτου μᾶς τὰ ἄναν δια,